

วิสุทธิวาจา

นอกเหนือจากการสั่งสอนลูกศิษย์และญาติโยมให้รักการทำสมาธิภาวนาแล้ว หลวงปู่ท่านยังมีความห่วงใย เมตตาสั่งสอนลูกศิษย์ลูกหาทั้งพระภิกษุ สามเณร ให้สั่งวรในศีลและปฏิบัติตามพุทธวัจนะอย่างเคร่งครัด และยังได้สั่งสอนอุบาสก อุบาสิกา และญาติโยม ให้เป็นคนดี เพื่อให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข และสอนให้รู้จักสร้างบุญสร้างบารมีสะสมไว้เพื่อประโยชน์ในภพชาติเบื้องหน้าอีกด้วย ดังปรากฏอยู่ในพระธรรมเทศนาบางตอนของท่านดังนี้

“...ภิกษุบริโภคด้วยความเป็นหนี้ จะต้องตายไปเป็นวัวให้เขาใช้เป็นควายให้เขาขี่ เป็นม้าให้เขาขี่ เป็นช้างให้เขาขี่ สูงขึ้นไปกว่านั้น ไกลไปกว่านั้น ตายไปเป็นบ่าวเป็นทาสเขา เป็นมนุษย์มาเป็นบ่าวเป็นทาสเขา มาเป็นคนใช้เขา เขาไม่ยอมใช้ก็อยากให้ใช้นัก ไปทำอาสาเขาเฉยเท่านั้นแหละ เพราะเป็นหนี้เขาแล้ว บริโภคด้วยความเป็นหนี้เขาแล้ว...”

(จาก พระธรรมเทศนา เรื่อง ทิริโอดตปปะ ๒๕ กุมภัพันท์ ๒๔๙๗)

“...ศาสนาพุทธนี้อยู่ได้ด้วยการให้ ถ้าเลิกให้กันเสียสักเดือนเดียว ข้าวปลาอาหารไม่ให้อันละ หยุดกันหมดทั้งประเทศ ทุกบ้านทุกเรือนไม่ให้

กันละ ศาสนาต่าง พระณรรลิกหมด หายหมดไม่เหลือเลย ...ถ้าปราศจากการให้อย่างนี้แล้วเจริญรุ่งเรืองอยู่ไม่ได้ เมื่อให้ความเจริญแก่พระพุทธศาสนาแล้ว ความเจริญก็หันเข้าสู่ตัว...”

(จาก พระธรรมเทศนา เรื่อง สังคหัตถุ ๒๐ กันยายน ๒๔๙๖)

“...ศีลทั้ง ๕ ลิกขาบทสุราเป็นชีวิตที่เดียวหนา ถ้าเลิกสุราไม่ได้ละ ก็มารักษาศีลมันลำบากนักกะ... ถ้าลวงสุราเสียลิกขาบทเดียวเท่านั้นแหละ อีก ๔ ลิกขาบทรักษายู่ไม่ได้ สลายหมด ล้มละลายหมด...”

(จาก พระธรรมเทศนา เรื่อง ศิลเบื่องต่ำและศิลปะเบื่องสูง ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๔๙๗)

“...ถ้าว่าหัดวาจาไพเราะเสียในชาตินี้ ชาติต่อๆ ไป วาจาของตน คักดีสิทธิ์ จะพูดอะไรสำเร็จกิจหมดทุกอย่าง ถ้าใช้วาจาหยาบก็เท่ากับ วาจาจบตัวเอง ในชาตินี้ก็ดี วาจาหมดอำนาจหมดสิทธิ์ ไม่มีอำนาจอะไร พูดไปก็เท่ากับไม่ได้พูด พูดอะไรเป็นไม่สำเร็จ เพราะวาจาของตน ไม่ได้บำเพ็ญกุศลทางวาจาไว้ ถ้าบำเพ็ญกุศลทางวาจาไว้แล้ว กล่าววาจาใด วาจา คักดีสิทธิ์...”

(จาก พระธรรมเทศนา เรื่อง สังคหัตถุ ๒๔ ธันวาคม ๒๔๙๗)

“...พวกที่ไม่สำรวมเห็นอารมณ์งาม ไม่รู้จักประมาณในการใช้สอย ไม่มีศรัทธา เป็นคนเกียจคร้าน พวกเหล่านี้เป็นลูกศิษย์ของพญามารทั้งนั้น ไม่ใช่ลูกศิษย์ของพระ...”

(จาก พระธรรมเทศนา เรื่อง สังวรคาถา ๓๐ กรกฎาคม ๒๔๙๗)

“...ไม่รู้จักบริโภคโภชนาหาร ถึงกับเป็นหนี้เป็นข้าเป็นบ่าวเขาเซียว
หนา ไม่รู้จักบริโภคในโภชนาหารนะ คือไม่รู้จักประมาณใช้สอย หาเงิน
เท่าไรก็ใช้ไม่พอ หาเงินเท่าไรก็หมด...”

(จาก พระธรรมเทศนา เรื่อง สังวรคาถา ๓๐ กรกฎาคม ๒๔๙๗)

“...ตัวของตัวเองรักความบริสุทธิ์ ก็ทำความบริสุทธิ์ของตัวได้ ตัว
เองรักความบริสุทธิ์แต่ไม่ทำบริสุทธิ์ใส่ตัว ก็บริสุทธิ์ไม่ได้ไม่ทำบริสุทธิ์ใส่ตัว
ก็ชื่อว่าไม่รักตัว ...เหมือนเรามีผ้าที่สะอาด เอาของโสโครกมาประพรมเสีย
ผ่านนั้นเป็นอย่างไรบ้าง ผ้าที่สะอาดนั้นก็ดูไม่ได้...คนที่ดีๆ แท้ๆ ไปประพฤติ
ชั่วเข้าเป็นอย่างไร ก็เหมือนผ้าเปื้อนสกปรกนั้นแหละ ใช้ไม่ได้ดูเดียวกัน
ต้องรักษาความสะอาดนั้นไว้...”

(จาก พระธรรมเทศนา เรื่อง สัจจกิริยาคาถา ๒๓ กรกฎาคม ๒๔๙๗)

“...สิ่งทั้งหลายนั้นเมื่อเรารักษาอยู่ เมื่อเรายังมีชีวิตเป็นอยู่
ก็เป็นของเราอยู่ แต่พอแตกกายทำลายขันธเท่านั้น สมบัติเหล่านั้นไม่ใช่
ของเราเสียแล้ว กลายเป็นของคนอื่นเสียแล้ว ไม่ใช่ของเราจริงๆ ใน
มนุษยโลกเราผ่านไปผ่านมาเท่านั้นเอง ไม่ใช่เป็นบ้านเมืองของเรา ไม่เป็น
ถิ่นทำเลที่เราอยู่ เป็นทำเลที่สร้างบารมี มาบำเพ็ญทาน ศีล เนกขัมม ปญญา
วิริยะ อธิษฐาน ขันติ สัจจะ เมตตา อุเบกขา เท่านั้น...”

(จาก พระธรรมเทศนา เรื่อง สุขที่สัตว์ปรารถนาจะพึงได้ ๑๙ กันยายน
๒๔๙๗)

“...เมื่อเราได้บุญแล้ว เราจะทำอย่างไร เราจะรักษาบุญอย่างไร เพราะเราไม่เห็นบุญ

เราต้องเอาใจไปจรดอยู่ที่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ของเรา ทำใจให้หยุดให้หนึ่ง บังคับใจให้หยุดให้หนึ่งว่า บุญของเรา มีอยู่ตรงนี้

...ถ้าไปค้าขายติดขัดขึ้น ก็ขอให้บุญช่วย นึกถึงบุญตรงกลางดวงธรรมนั้น ถ้าว่ามีอุปสรรคเข้ามาแทรกแซงอย่างใดอย่างหนึ่ง มีผู้มารุกรานเบียดเบียนประการใด ก็ขอให้บุญช่วย

สิ่งอื่นช่วยไม่ได้ ไม่ต้องไปขอร้องให้ใครมาช่วย ให้เอาใจไปหยุดอยู่ศูนย์กลางตรงบุญนั้นแหละ หยุดอยู่นิ่งอยู่อย่างนั้น บุญเป็นช่วยได้แน่นอนโดยไม่ต้องสงสัย...”

(จาก พระธรรมเทศนา เรื่อง ภัตตานุโมทนาภา ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๔๗)